

Окове своје љубим

1.

У ноздрвама ми мирис крви
О мајко Божја, када ћу своју сабљу сахранити !?
По оштрици мача
Крвав корачам
Желећи да постанем први
Који ће своју слободу од ропства одбранити
Ја не памтим лепог
Од искона само кључала лава напоље куља из кавеза
По површини махнит гребем
Тражећи самог себе
Макар ме Сунце остави слепог
Ја се одричем ноћног савеза
Па макар ме згазили, поразили и пробуразили
Не дам !

Ко да разуме свица
Кад у мраку се мирније лежи
И спокојније спава
Па чему јава ?
О слепци убоги, доле тај осмех с лица !
Зар не видите да вам се живот искрада, од вас бежи?
Волим те човече – брате
Истом је блату створитељ удахнуо душу
Али нисмо исти
Ти сневаш о писти
Твоја би стопала земљи да се врате
Небеса ти молиш за сушу
И окове своје љубиш
Сав се слијеш у пету
И као небу гледаш увек са руком преко чела
Сланим перорезом лице дубиш
Одмахујеш срећи у лету
Док земља под тобом труне
Читава твоја и свела...

2.

Блато са усана скидам
Љубави гладан и жедан вапим за себи сличним
Разгрћем исте
На челу набирем глисте
На атоме се растављам и кидам
Да учиним се љубави вичним
Доста је срце уступало место
Симбиози нагона, страха и топлоте
Ја напуштам ласте
До крви гребем красте
И тебе постављам на свој престо
Теби жртвујем све своје прошле и будуће животе
Гасиш ме пламеном
Храниш ме каменом
Волим те.

Шта вреди слап из ока
Кад онај под њиме остане каљав
И душе црне
О зашто срце трне ?!
Била си кукута мог животног сока
А ја сам те наискап пио, праисторијски и маљав
Због тебе је вредело бити
Сјати и скапати у истом дану
Али ти ниси хтела
Дах вечитог врела
Слободу ниси смела пити
Дубити линију у своме длану
Ти окове своје љубиш
Познатог се држиш чврсто
И својој вољи подређујеш сва своја чула
Плашиш се да се не удубиш
Назовеш нечијим крстом
Док небеса над тобом ратују
Од хармоније до расула...

3.

Остао сам са собом
И све мостове жаром воље вратио у прах
Испред мене ништа
А за мнош згаришта
Свој свет сам начинио гробом
Стављам на уста огледало, о имам ли дах ?
Из огледала чујем речи
Грме стиснуте усне зашивене страхом –

" То што си човек није за довик
Мораш да учиниш себе вичним
За истином граби зубима, за слободом а не за дахом
И стисни срце, себе пробуди
Излуди, на смрт осуди
Али никад, никад не предрасуди " !

Болест истине тресе као грозница
Окрећем се знојав у бунилу и свуда видим себе !
Опрости света утробо
Ја сам све мерио собом
Трзао длан од срца које зебе
Дан сутрашњи мог данашњег је убица
Ја бежим, глађу и страхом гоњен, пут богова
Од топлих се људи склањам
Леденим бистама клањам
Ја склапам очи дечака пред пролазним светлом жар-птица
Сви моји идеали тресу се, мрзну под сенком гробова
Окове своје љубим
Стрепим израсти у оно што сам
У грудима копним мањи а у телу бивам све већи
На врата раја куцам али не знам им рећи – Ко сам
О убијте ме, кад важнији су ми зуби
Од оног што ће кроз њих протећи !

Бог ми је отворио очи
Да бих видео своје ланце
И шта ћу сад
Да, шта ћу сад

?

